

LICEUL TEORETIC „ȘTEFAN ODOBULEJA” - BUCUREȘTI

CONSONANȚE

ANUL VII, Nr. 23-24, 2008-2009

Catedra de Istorie
vă invită la activitățile dedicate Zilei
Unirii Principatelor Române

„Atâtă timp cât
țara aceasta
va avea istorie,
cea mai frumoasă
pagină a ei va fi cea a lui
Alexandru Ioan II”
(M. Kogălniceanu)

150 de ani
24 ianuarie 1859 - 24 ianuarie 2009

Sumar:

EDITORIAL	1
INTROSPECTIV	2
Încotro	3
Eu, adolescentul	6
ANIVERSARE	8
Eminescu	9
Unirea - 150 de ani	10
PERSPECTIVE	12
Un Tânăr	14
MESAJ ANTIDROG	20
Este alegerea ta	22
Niciodată	23
CREATIV.....	26
Dix mots	27
ÎN ATENȚIE	28

Învățăm în prezent pentru viitorul nostru

Calitatea de cadre didactice, în societatea contemporană, presupune adaptare din mers la toate schimbările care vizează procesul instructiv-educativ. Încet, dar sigur, ne aliniem cerințelor **Uniunii Europene care promovează consecvent ideea competențelor care pot face posibilă integrarea, armonizarea, compatibilizarea, competențe specifice pentru o viitoare societate a cunoașterii.**

Idealul educațional este formarea unui absolvent autonom, cu o personalitate puternică, responsabil, în măsură să decidă asupra propriei cariere, să contribuie la articularea propriilor trasee de dezvoltare intelectuală și profesională.

Construcția viitorului începe în prezent. Școala și familia pun bazele acestei construcții. Au rolul de a-i sprijini pe elevi pe tot parcursul formării lor intelectuale și profesionale. Este important însă ca liceenii să conștientizeze locul lor în această societate aflată într-o continuă și rapidă transformare. Cunoașterea de sine și cunoașterea realității înconjurătoare îi ajută să parcurgă cu cât mai puține sincope propria lor devenire. Multiple întrebări, rostite și nerostite. Cu fiecare zi, cu fiecare răspuns, devin mai puternici pentru azi și pentru mâine.

Se strigă nevoia de libertate, nevoia de identitate.

Înaintezi o vreme cu capul întors spre trecut, spre ceea ce ai fost. Apoi, îți descoperi o nouă vîrstă, cu noi provocări. O nouă identitate. Orizontul începe să îți se schimbe.

Prezentul și viitorul devin *a filei două fețe*.

Serie cât mai multe pagini în prezent, pentru ca viitorul tău să se clădească pe un fundament solid!

Magister

Planuri pentru... Noul An

Fiecare trăiește
în felul lui
sfârșitul de
an.

Pentru unii e un moment de bucurie, că au trecut cu bine de niște evenimente neplăcute, pentru alții e un moment de nostalgie pentru clipele trăite în ultimele luni. Unii vor spune că a fost cel mai lung an din viața lor, alții că nici nu știu cum a trecut...

Pe lângă modul în care își contabilizează fiecare reușitele, eșecurile, bucuriile și tristețile din anul care tocmai se încheie, **fiecare dintre noi are anumite așteptări pentru 2009**. Nu am făcut vreun sondaj în sensul acesta, dar din ce am auzit în dreapta și-n stânga, de pe la prietenii, e interesant de văzut ce își dorește fiecare.

Putem vorbi aici de dorințe general valabile. Toată lumea își dorește mai mulți bani decât în anul precedent! Despre sănătate și kilograme în plus nici nu mai amintesc, cu mențiunea că totuși, în ceea ce privește kilogramele, majoritatea - femei sau bărbați - își dorește să scape de ele, uneori doar pentru că aşa e la modă, nu pentru că ar fi nevoie.

Rămânând în sfera dorințelor și planurilor pentru

noul an, des menționate sunt călătoriile: Maramureș, Paris, Londra, vreo rezervație naturală din Africa. Contează mai puțin destinația. Contează faptul în sine, ieșirea din cotidian...

Planurile se fac din timp. Intră aici și planurile academice sau școlare.

Noul An este un moment preferat pentru cei care vor să se apuce de lucru. De obicei, fix de la 1 ianuarie. E oarecum dubiosă și sortită eșcului o asemenea hotărâre, dacă nu este completată de **voință**.

Cei care sunt mai puțin interesați de latura materială a existenței au pentru noul an și alt fel de dorințe. Să învețe o limbă străină, să citeasca anumite cărți, să vadă vreun muzeu renomit, să învețe să

danseze... Aici lista ar putea continua pentru că dorințele sunt extrem de variate și pot fi și foarte ciudate. Sunt persoane care țin pentru ele planurile și pentru care e vorba doar de câteva direcții mari. Sunt alții care fac liste cât mai detaliate, ca un fel de calendar împărțit pe luni, cu fiecare realizare care trebuie bifată. Aceștia au nevoie de confirmări și de certitudini. Pentru ei, lista respectivă este un prim pas în realizarea obiectivelor, o primă metodă de obiectivare.

Despre cei care nu-și fac planuri aş spune că sunt delăsători și că trăiesc după cum bate vântul. În realitate, lucrurile sunt mult mai nuanțate și nu există bine sau rău din acest punct de vedere.

Important este ca fiecare să spună la sfârșitul anului că poate fi mulțumit cu realizările de peste an.

Spor la învățat și baftă la examene absolvenților!

Andreea Boji XIIA

Despre viață

Venim pe lume și imediat emitem pretenții. Avem nevoie de mâncare, îmbrăcăminte și multă dragoste. Nu știm asta, dar avem. Mai creștem puțin, ne sprijinim în picioare. Ieșim cu părinții din casă și începem să explorăm lumea. Ne atrag vitrinele cu jucării și dulciuri. De ce tocmai ele?! Ne tăvălim pe jos, plângem, tipăm. Facem în așa fel încât să primim totuși ceva, chiar dacă nu tot ceea ce ne dorim. Ai mei îmi povestesc deseori că m-am înscris în această categorie, a copiilor cu personalitate încă de mici. Mai grav este că ne plăcăsim repede și vrem altele și altele... Urmează câteva refuzuri și ne este explicat că nu am primit jucările pentru că părinții nu-și permit. Încă puțin și începem să întelegem cât de căt ce este cu banii. Știm că avem nevoie de ei pentru a obține ceea ce ne dorim, dar de multe ori ne simțim bine și fără ei. Cu sufletul de copil poți face din aproape orice o distracție de zile mari. Mai creștem puțin și începe să ne preocupe felul în care arătăm. Fetele au mult mai devreme decât băieții această preocupare. Cumpără haine, încălțăminte, accesorii, creme, parfumuri și lista poate continua. Sigur, totul în măsura în care părinții își pot permite să răspundă prompt la capriciile domnișoarelor. Băieții se maturizează mai greu. Se despart de jucării mai târziu decât fetele, iar unii n-o fac deloc. De la mașinuțe și soldătei, la jocuri electronice pe televizor sau calculator. Unii devin dependenți pentru toată viața, fiind în pas cu ultimele noutăți în materie. În cele mai fericite cazuri, băieții se pot îndrăgosti

de jocurile sportive. Sunt mult mai solicitante fizic și chiar intelectual, dar oferă senzații și satisfacții pe care altfel n-ai cum să le trăiești. Senzații unice. Rezultatele bune îți dau satisfacția împlinirii. Sportul maturizează. Poate transformă în bine copiii. El poate face dintr-un copil timid un Tânăr încrețător în forțele proprii. Te ajută să afli despre tine ceea ce nici n-ai fi bănuit. Sportul te pregătește pentru viață. Îți arată că ești deștept și că ai multă voință pentru a ajunge cel mai bun. Chiar dacă rezultatele nu sunt cele aşteptate de la început, te învăță să te ridici și să mergi mai departe, ori de câte ori ai cădea. Dacă toți copiii ar învăța această lecție de mici, cred că n-ar mai fi atâtia oameni cu tot felul de dependențe. Eu cred că aceste dependențe arată lipsă tăriei de caracter a omului. Foarte puțini sunt cei care scapă de vicii și regretă că au căzut pradă lor. Si aşa ajungem iarăși la bani. În DEX, banul este definit ca o marfă, care îndeplinește rolul de echivalent general în raport cu celelalte mărfuri. La început era folosit trocul, schimbul liber de mărfuri. Cu timpul, au fost fabricate monede din metale prețioase, apoi au apărut banii de hârtie. Pe ei sunt reprezentate însemne specifice fiecărui stat. Din metal sau hârtie, lumea este într-o continuă goană după ei, dintotdeauna. Oamenii își petrec toată viața încercând să-i obțină. Unii reușesc, alții nu. În ambele situații, la un moment dat, te vei întreba dacă a meritat. În goana lor după bani, oamenii uită de ei însăși. Se spune că „Banii nu aduc fericirea, dar o întrețin.” La vîrstă mea, ca orice Tânăr, sunt preocupat de ei și de felul cum îi

voi obține mai târziu. Preocupat da, însă nu obsedat cum sunt unii oameni. Desigur, multă lume este de părere că nicodată banii nu sunt destui. Eu cred că se înselă. În viață, ca și în sport trebuie să ai mai multe calități pentru a reuși. Cea mai importantă este, după părerea mea, inteligența. Oamenii deștepți au bani. Oamenii „și mai deștepți” au și mai mulți. Important este să știi care-ți sunt limitele și să nu uiți că ai numai o viață și aceasta trebuie trăită frumos. Albert Einstein avea scris pe ușa biroului său de la Universitatea Princeton: „*Not everything that counts be counted, and not everything that be counted counts*”. În traducere ar fi: „*Nu tot ce contează poate fi numărat și nu tot ce poate fi numărat contează*”. Consider că are mare dreptate. Tot el a spus că unii oameni plătesc mai mult pentru lucrurile pe care alții le obțin gratis. Această afirmație mă duce cu gândul la iubire. Cel mai frumos sentiment, pe care majoritatea îl obținem gratis. Apare pe neașteptate. Este un sentiment unic. Mulți își pun întrebarea: *De unde știu dacă sunt îndrăgostit?* Cred că răspunsul are legătură cu starea de singurătate exterioară și interioară. Dacă încercăm să ne cunoaștem pe noi însine cu sinceritate, la bilanț vom fi mulțumiți de viața pe care am dus-o. Cred că sensul vieții ni-l dăm fiecare prin alegerile făcute.

Adrian Moise XIIA

Încotro?!...

Mă aflu în fața unei teme ce-mi ridică o mulțime de semne de întrebare. Nu prea știu cum să o abordez, pentru a nu părea ridicolă.

Mă feresc de la a avea păreri generale, chiar dacă această atitudine îmi creează uneori dificultăți în stabilirea acelor conversații cu un străin, în tren sau în alte locuri propice socializării de ocazie. Mă feresc și mai mult de la a face afirmații despre ceea ce nu cunosc foarte bine.

Așadar, ce aș putea eu să spun despre sensul existenței?!...

Nu mă simt îndreptățită să-mi dau cu părerea și nici un vreau să însir citeate menite să impresioneze. Recunosc, înainte de-a începe să-mi aştern gândurile pe hârtie am căutat în bibliotecă părerile despre viață și existență ale mai multor personalități. Pe unele dintre ele nici nu le-am înțeles prea bine.

Experiența mea de viață este asemenea unei picături de apă într-un ocean. Abia acum încep să descopăr cine sunt eu și cine sunt ceilalți. Pot să împărtășesc doar câteva impresii personale.

Cred că sensul existenței este să fii fericit și să te străduiești să-i faci și pe cei de lângă tine fericiți. Să înveți ce este frumosul, să-l cultivi și să-l arăți tuturor. Să iubești și să fii iubit. Să fii mai bun. Să-ți îngrijești sufletul și mintea.

Mă gândesc acum la dogmele religioase care reglementează sensul existenței. Indiferent de cult, se ajunge tot la înțelepciune și iubire, pentru aproapele tău și pentru divinitate, oricare ar fi aceasta.

Mă uit în jur și văd o realitate care contrazice părerea mea despre acest subiect. Văd cum existența oamenilor se afundă în cotidian, în banal, în rutină. Devine un automatism. Începe la fel în fiecare zi, cu cafeaua de dimineață și se sfârșește fără preocupări care să rezoneze cu eul interior al fiecăruia dintre noi. Nimeni nu mai are timp să se gândească și la altceva în afară de bunăstarea materială.

Vâltoarea cotidianului câștigă din ce în ce mai mult teren. Problemele de zi cu zi sunt mai importante. Lectura ajunge să se rezume la ziarele citite în grabă la micul-dejun. Suntem superficiali. Bogăția înseamnă doar bunuri materiale. Frumusețea nu merge mai departe de un trup bine sculptat. Ne scapă lucrurile cele mai importante, chiar și atunci când ele sunt sub nasul nostru.

Îmi amintesc acum câteva cuvinte, din lista cu păreri pe care am menționat-o la începutul eseului. Se pare că, totuși, și-a dovedit utilitatea. „Am urcat munți ale căror vârfuri nu le-am văzut, am străbătut deșerturi fierbinți și oceane fără sfârșit, însă, din păcate, nu am văzut roua din iarba din fața casei mele.”

Uităm de bucuriile mărunte, ca privitul asfințitului, pentru că ne-am obișnuit cu ele și nu realizăm cât de mult înseamnă. Uităm că fericirea nu este aceea care îți trimite o factură lunară, ci este ceea ce te relaxează necondiționat. Ajungem ca domnul și doamna Smith ai lui Eugen Ionescu, spunem și facem lucruri banale. Facem să dispară comunicarea dintre noi, ne depersonalizăm, ne dezumanizăm în cursa pentru atingerea idealului care a decăzut până la identificarea cu mirajul banilor. Ajungem niște marionete, niște soldătei cu cheiță. Cineva o întoarce conștiincios, în fiecare dimineață. Executăm aceleși mișcări sacadate, mecanice, lipsite de grație, de variație, de nouitate.

Ne-am obișnuit cu un ritm alert al vieții. Suntem într-o continuă fugă, contra cronometru. Plecăm însă din start cu premişă greșită. Ne preocupăm de a aduna cât mai multe lucruri. Continuăm să alergăm cu ele în brațe, din ce în ce mai încet, căci greutatea lor ne consumă forțele. Pierdem aplauzele și încurajările celorlalți, pierdem încurajările lăuntrice, pierdem ceea ce este mai prețios. Timpul, prea scurt și prea grăbit, nu așteaptă pe nimeni.

Suntem vinovați pentru că pierdem timpul pe care-l avem preocupându-ne de aspecte nefolositoare. Când ajungem să conștientizăm această realitate, poate este deja prea târziu pentru a o lua de la capăt.

Ah! Timpul!... Parcă se contractă. Mi se pare că este din ce în ce mai puțin. Te lasă cu mult în urmă. Trece prin tine cu atâta repeziciune de nici nu apuci să-ți dai seama... Repede-repede alunecă peste oameni și spațiu. Îți dai seama doar când te privești în oglindă și te întrebi cine o fi cel din fața ta?! Îți face inima să-ți bată mai repede, gândurile să-ți usture mintea mai rău, problemele să te macine mai tare, să uiți mai repede amintirile, să nu mai simți gustul și placerea vieții, să nu mai poți fi așa cum ai vrea.

Taisia Barbu XIIA

Manifest

Nu am de gând să fac vreo introducere. Vreau doar să-mi spun părerea despre valorile europene – toleranță, libertate, egalitate.

Mi se pare că fac reclamă gratuită pentru ceva ce nu există. Toleranța este doar pentru unii, la fel ca egalitatea europeană. Afirm asta în contextual realității pe care o trăim, în contextual tratamentului pe care românii îl primesc în comunitatea europeană.

Ne ascundem în spatele acestui concept, toleranța, ori de câte ori nu vrem să recunoaștem că nu suntem interesați de un anumit subiect. Ne mândrim cu alegerea noastră, cu răbdarea și înțelegerea pe care ne prefacem că le avem pentru lumea care ne înconjoară. Ne mințim singuri că aparținem unei categorii superioare, capabilă să asculte și să accepte orice idee.

Nu pot să fiu oricând, oriunde și oricum toleranță. Nu pot să rămân indiferentă în fața atâtior prostii pe care le aud zilnic, în fața atâtior lucruri fără sens, în fața nesimțirii și limitării. Să accept aşa ceva ar însemna să-mi contrazic principiile.

Toleranța este pentru cei slabii și pentru cei ignoranți, pentru cei care nu au puterea să se revolte împotriva ideilor în care nu cred nici măcar atunci când sunt de-a dreptul absurde, este pentru cei care trăiesc în realitatea imediată și au ca scop unic confortul personal.

Tolerăm situații, atitudini, reacții, pentru că suntem dezinteresați, ignoranți sau pentru că suntem singuri în fața unui obstacol prea mare, împotriva căruia ne este frică să luptăm.

Nu înțeleg de ce se încurajează această plafonare, de ce s-a extins atât de mult toleranța până la nivelul ridicolului. Nu toate ideile trebuie tolerate. Multe trebuie să fie combătute.

Toleranța nu poate fi extinsă la scară largă, la fel cum nu poate fi extinsă nici egalitatea oamenilor. Oamenii nu sunt egali. Cred cu tărie aceasta. Cred însă că oamenii trebuie să aibă şanse egale. și toleranța se află în aceeași situație. Este la mijloc o nîntălegere și se face propagandă unei idei cu fundament defectuos. Cred că tendința aceasta s-a născut din exces de zel, din exagerarea ideii de libertate, de umanitate, de înțelegere.

Am fost asaltați în ultimii ani, de când s-a declanșat „frenetica europeană” în România, de o serie de valori în care nimeni nu crede cu adevărat. Sunt valori inventate, cărora le-au atribuit semnificații pompoase, găselnițe ale lumii contemporane, apărute din comoditate, valori care nu înseamnă nimic tocmai pentru că au fost purtate dincolo de limita echilibrului, în încercarea de a crea impresia că nu suntem limitați și că pasivitatea se explică printr-o putere de înțelegere dincolo de cea existentă în trecut.

Cred că este momentul să adoptăm o atitudine nouă, rațională, chiar dacă asta implică mai mult efort, în primul rând intelectual.

Taisia Barbu XIIA

Totul se rezolvă cu toleranță...

Incă de la înființarea Uniunii Europene, când totul se baza pe export-import de materii prime, toleranța a avut un rol important. Statele respective erau nevoie să tolereze, tot ce ținea de statul cu care aveau legături economice, pentru buna funcționare a tranzacțiilor. După ce Uniunea Europeană a evoluat, legăturile nemaifiind doar de natură economică, ci și de natură culturală, turistică, iar numărul țărilor care aderă la Uniune crește de la un an la altul, toleranța devine din ce în ce mai importantă.

Theoretic, totul ar trebui să fie bine. Cine nu își imaginează o lume în care toți să fim sociabili, să ne ajutăm, să ne tolerăm. Trebuie să fim însă realiști. Să iau ca exemplu România. Noi între noi ne considerăm prietenoși, sociabili. Suntem o comunitate veselă, care nu merge la psiholog și care se distrează de fiecare dată când are ocazia. Dar, ce vedem în categoria noi între alții?! Percepem oare acest model european al toleranței și al dialogului?! Opiniile noastre au puternice tendințe spre autoritarism și intoleranță. Dacă te plimbi 5 minute pe la Piața Romană, este imposibil să nu auzi pe cineva făcând referire la originile minorității celei mai numeroase din Europa și din România, sau la diferite trend-uri adolescente. Aceste referiri nu sunt nici pe departe unele

tolerante. Foarte mulți dintre noi refuză să colaboreze când sunt rugați să o facă și foarte mulți dintre noi ne strămbăm când suntem opriți pe stradă pentru anumite informații, sau pentru un sondaj de opinie.

M-am referit la România și la situația de aici, pentru că asta cunosc mai bine. Ce se întâmplă în UE știu doar de la televizor și din presa scrisă. Aflu însă că nici pe acolo lucrurile nu stau foarte bine. Pretindem de la alții ceea ce noi nu aplicăm?! E timpul să ne întoarcem puțin spre literatură, să mai citim niște fabule și să luăm amintire...

Toleranța este un concept cu o încărcătură mare. Trebuie aplicată într-o organizație ca Uniunea Europeană. Da. Toleranța este o valoare a UE. În momentul de față nu putem spune că suntem toleranți și că totul este bine. Nu cred în perfecțione. Nu cred că se poate întâmpla asa ceva.

Filosofii spun că perfecționea nu se poate atinge, dar măcar să învățăm să comunicăm unii cu alții și apoi, înțețul cu înțețul, vom ajunge la adevăratul sens al toleranței.

Eugen Orțan XIIA

Eu, adolescentul

Sunt încă adolescent. Nu fac rău nimănu și nu vreau să-mi facă cineva rău. Sunt cuminte. Sunt ascultător. Realist. Îmi place să mă agit ca să-i fac pe cei din jurul meu fericiti. Sunt zâmbăreț. Fac multe prostioare, dar sunt inocent. Îmi dau silință să reușesc, deși nu prea învăț.

Îmi place să mă joc, dar și să fac treabă. Îmi place să fiu lăudat, dar să nu fiu în centrul atenției. Îmi place să am libertate. **Nu cer mare lucru: cer să am libertatea de a spune ce gândesc și vreau ca opiniile mele să fie luate în considerare.**

Vreau să fiu ascultat când am ceva de spus, dar și când am toane. **Știu că am drepturi, dar nu vreau să abuzeze de ele**, cu toate că o mai fac din când în când. Eu sunt fericit în legea mea. **Și vreau ca cei din jurul meu să fie mai receptivi cu adolescentii**. Unii adulți nu mai știu cum e să fii mic. Probabil, nu mai vor să știe...

Cred că am o memorie fotografică destul de bună. Rețin fizionomii ale unor oameni cu care de multe ori nu schimb nici măcar o vorbă. Rețin figurile oamenilor pe lângă care trec pe stradă, ale vânzătoarelor, ale unora care apar la televizor pentru prima oară, fără a fi personalități publice sau figuri cunoscute. Nu rețin nume la fel de ușor, dar mi se întâmplă de multe ori ca un chip să-mi revină în minte obsedant, fără să-mi dau seama unde l-am văzut și de ce l-am memorat.

Nu sunt un exemplu pentru cei de vîrstă mea, deși îmi fac patul în fiecare dimineață, nu mă cert cu nimeni. De fapt, **sunt foarte sociabil**. Dar, **cei din jurul meu îmi par nepăsători**. Mă

simt înconjurat de o stare de indiferență, din partea lor. Această indiferență apare pe toate planurile. Toți caută să se îmbogățească și le impun acest lucru și urmașilor. **Copiii au rămas o speranță către schimbare în mai bine**. Copiii de azi, mâine le vor plăti pensia adulților din zilele noastre.

Nu strică puțină încurajare de la cei mari, mai multă atenție. Pentru că cei din jur influențează foarte mult. Încă de mici suntem influențați mai întâi de părinți, pentru a ne alege drumul în viață și a reuși în societate (majoritatea influențează pozitiv deoarece, oricât de mult ne-ar displăcea o pedeapsă sau un lucru anume impus, în cele din urmă acesta ne va ajuta), apoi de diferite persoane. Multe dintre ele își urmăresc interesul personal și pot influența negativ. Majoritatea adolescentilor au un idol, pe care cu siguranță toți spun că îl vor urma și vor face în aşa fel încât să ajungă cât mai aproape de acel ideal. **Toate acestea mă fac să cred că în viață nu facem altceva decât să imităm ce vedem la alții**. Nu există persoană care să nu fi imitat vreodată pe un „cineva”.

Suntem influențați de cei din jur mai mult decât putem crede și, deși încercăm să ne simțim unici, numai o trăsătură mică și extrem de aparte este adevăratul unicat din noi.

Ciprian Marinescu XIIIB

Eu, un suflet

Cât de ușor este să te lași dus de valurile, atât de obișnuite, ale unei mări destinate marelor eterne. Cât de greu este să vâslești pentru a ajunge la mal, departe de agitația dominantă, de mișcarea dezordonată și nesfârșită a particulelor.

Nimic, nimic nu este mai prețios decât păstrarea drumului drept și, mai ales, utilizarea la maximum a resurselor interioare pentru netezirea lui.

Poate că nevoia continuă de atenție, nevoia de a fi remarcat, cheamă la sine persoane dispuse să facă orice. Cu siguranță, acestea „durează-n vânt, deșarte idealuri”, fiind doar fluxul sau refluxul unei mari nesfârșite care, la momentul prestabilit de imperioasele legi ale naturii, le acoperă din nou cu imensitatea sa.

„**Eu**” este pronume personal de persoana întâi, din punct de vedere gramatical.

Pentru familie, „eu” sunt un suflet.

Pentru mine, „eu” nu este nici pronume și nici măcar un cuvânt oarecare. „**Eu**” este esența intrinsecă depusă într-o sămânță bogată prin însăși esența vieții, pe care o conține de-a lungul anilor, intrată în procesul complex al devenirii. „**Eu**” sunt „eu”. Individualitate în tot ceea ce înseamnă remarcare printre ceilalți. **Unicitate** prin naștere și prin parcursul formării pentru atingerea idealului ca om și ca spiritualitate.

Am citit într-o carte, mi-a plăcut și am reținut: „*Forma fără ideea de ea nu are existență (...) lumea fără „eu” nu are existență.*” Dacă n-aș fi primit viață, nu aş fi cunoscut lumea. Prin existență, pot fi un contemplator, încercând să-o înțeleg și să readuc binele, în proporții mici dar posibile, în drumul de împlinire al poveștii personale.

Dramaturgul Eugen Ionescu spunea: „*Trebuie să știi să gândești cu capul tău, adică în dezacord cu colectivul, să nu fii o parte componentă a turmei.*”

Concluzia? **Neabătându-ne de la drumul cel drept al propriei conștiințe, ne formăm prin asigurare demnitatea.** Distanța față de impersonal și depersonalizator, nu trebuie să însemne însă izolarea într-un „turn de fildeș”, imaginat de Camil Petrescu pentru refugiu personajelor sale din categoria intelectualului, incapabil să se muleze pe tiparele unei societăți care nu-l valorizează.

Fuga de viață e o lașitate. Nu-ți poți abandona speranțele și visele. Este important să realizezi echilibrul între ceea ce ești și ceea ce vrei să fii, între imaginea despre tine pe care o oferi celorlalți și felul în care ești receptat.

Viața o compar cu un interval de trăiri și simțiri ce oscilează între punct – nimic iluzoriu și contrapunct – tot rațional.

Loana Contogouris XIIA

Gând

M-am tot întrebat despre ce să scriu. Cred că cel mai nimerit ar fi să concep o listă cu hotărâri pentru noul an. Am observat că am o excușință demnă de invidiat la capitolul acesta. Zis și făcut. Numai că în timp ce scriam, inevitabil, gândul m-a purtat spre **punctual culminant, absolvirea clasei a XII-a.** În mintea mea răsunau arhicunoscutele versuri: „*Tim, încotro mergi?/ Spre ce meleaguri noi, grăbit, alergi?/ Cum, poți într-o zi, să schimbi în oameni mari, niște copii?*” Recunosc, deja m-a cuprins un sentiment de nostalgie. și uite așa... amintirile cele mai plăcute din anii de liceu, colegii, năzbâtiile au început să-mi defileze pe dinaintea ochilor, pe atât

de repede că m-a luat amețeala... Nu, nu de la amintiri. De la **gândul la ceea ce va urma...** Viața mi-a dăruit o familie, prieteni, educație. Se aproape momentul să-mi continuu ascensiunea și să-mi îndrept energia către un nou țel, către un nou început, care să-mi aducă bucurie și împlinire.

Știu că orice sfârșit este baza unui nou început, plin de speranță. Cel mai important este să cred în mine și să nu uit că viața se construiește pas cu pas.

Cele mai bune gânduri, pentru colegii mei de generație și pentru cei care vin după noi!...

Cristina Nica XIIB

25 de ani de la dispariție

Nichita Stănescu

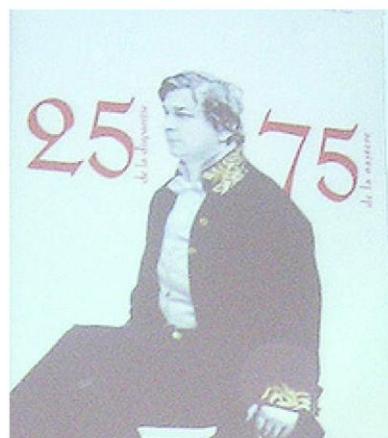
75 de ani de la naștere

Nichita Stănescu considerat, de cea mai mare parte a criticilor literari, **poetul reprezentativ pentru generația anilor '60**, s-a născut pe 31 martie 1933, la Ploiești. După studii primare și liceale, urmează cursurile Facultății de Filologie de la Universitatea din București (1952-1957). A intrat în presa scrisă fiind corector la revista „Gazeta literară” (1957-1960). Până în 1968 este redactor la secția de poezie a aceleiași reviste conduse de Zaharia Stancu. În 1969 este numit redactor-șef adjunct la revista „Luceafărul”, fiind alături de Gheorghe Tomozei, Fănuș Neagu și Adrian Păunescu. Între anii 1970-1973 este redactor-șef adjunct la revista „România literară” condusă de Nicolae Breban. A mai lucrat și a colaborat și la alte reviste literare.

Primele poezii, trei la număr, îi apar în martie 1957, aproape simultan, în revistele „Tribuna” din Cluj (nr. 6/17 martie) și „Gazeta literară”. Trei ani mai târziu urmează debutul editorial cu volumul de versuri „Sensul iubirii” (1960). Debutul și creațiile ulterioare l-au impus pe Nichita Stănescu în atenția

criticilor literari și în aceea a cititorilor, aducându-i renumele de **poet modern, cu o vizionă lirică nouă și constructivă și cu un limbaj poetic original**.

A scris eseuri, evocări, confesiuni, care au fost adunate în volumele: „Cartea de recitare” (1972, Premiul Uniunii Scriitorilor pentru

publicistică), „Respirări” (1982), „Antimetafizica” (postum, 1985). A publicat, împreună cu poetul Gheorghe Tomozei un volum pentru copii: „Carte de citire, carte de iubire”. A realizat traduceri. Pentru creațiile sale a obținut de-a lungul anilor multe premii. Pe lângă cele patru premii acordate de Uniunea Scriitorilor și cel acordat de Academia Română, a mai fost distins în 1975 cu Premiul Internațional pentru Poezie „Gottfried von Herder”, decernat de Academia Austriacă în 1976,

iar în 1982 a câștigat Marele Premiu „Cununa de Aur” la Festivalul Internațional „Serile de Poezie de la Struga”, din Macedonia. La propunerea din 1979 a Academiei Suedeze, a candidat în 1980 la Premiul Nobel pentru Literatură, care a fost obținut de poetul grec Odysseas Elitis.

Grav bolnav, s-a stins din viață pe 13 decembrie 1983, la București.

În ziua de 12 decembrie 2008, în aula Academiei Române a avut loc Sesiunea dedicată împlinirii a 75 de ani de la nașterea și 25 de ani de la dispariția poetului Nichita Stănescu, organizată de Secția de Filologie și Literatură a Academiei Române. Cu această ocazie s-a lansat și volumul cu numărul 100 din seria „Opere fundamentale”, care cuprinde poemele de dragoste ale lui Nichita Stănescu, un album fotografic și un „Fals jurnal intim”.

Nichita Stănescu s-a stins din viață la 50 de ani. Prea devreme pentru cineva atât de talentat. A murit și a lăsat în urmă o lume la fel de rece ca și anotimpul în care s-a stins.

Cristina Nica XIIB

Eminescu printre noi

- 120 de ani de la moarte -

Unirea Principatelor – 150 de ani

In epoca ce a urmat valului revoluționar european de la 1848, prin care națiunea română s-a înscris în „calendarul lumii”, după expresia lui Jules Michelet, dominat de lupta națiunilor pentru constituirea statelor naționale unitare, problema românească devine o problemă de interes european. Moldova și Țara Românească au devenit „centrul de gravitație” al lumii, aşa cum sublinia Talleyrand, datorită poziției sale strategice și a importanței Dunării.

Actele românilor însăși au conferit *problemei românești* ponderea cu care lupta lor națională s-a înscris, s-a definit și s-a particularizat în cuprinsul luptei generale a popoarelor din Europa pentru unitatea politică și independență națională, au creat implicații adânci în relațiile internaționale ale vremii. **Unirea Principatelor**, acest „nod gordian” al *problemei orientale*, a fost, la un moment dat, aşa cum s-a apreciat, „**o veritabilă piatră de încercare**” în raport de care cabinetele europene și-au definit reciproc sentimentele, unele față de celelalte. A fost stabilit un nou raport de forțe și noul echilibrul european. **Lupta pentru crearea statului național român** - „trupul cel trebuincios ca sufletul (etnic) să nu piară” - după expresia fericit aleasă a lui Nicolae Bălcescu – **intră în linie dreaptă**.

Întreaga acțiune politică românească și toate năzuințele naționale au fost orientate spre unirea celor două Principate, considerată drept preludiul necesar al independenței și al unității integrale. Contemporanii au intuit acest aspect. Subliniind însemnatatea capitală a actului național românesc, baronul Nothomb, ambasadorul Belgiei la Berlin, aprecia că „dubla alegere a lui Alexandru Ioan Cuza echivalează cu Unirea Principatelor, iar unirea acestora înseamnă independența lor”; ministrul de externe al Austriei, la rândul său, menționa că „unirea Principatelor deschide drumul spre completa independență”. Aceste previziuni, generate de temerile aprecierii lucide a evoluției firești a evenimentelor – ele său dovedit a fi îndreptățite – explică opozitia înverșunată a Austriei față de actul național săvârșit de români. Habsburgii au fost mai consecvenți în combaterea unirii decât otomanii. Se aprecia, pe drept, că noul organism internațional, România, va reprezenta „Piemontul Orientului”, de la care români de dincolo de Carpați așteaptă mântuirea, va fi un puternic magnet pentru români aflați în afara statului național. Într-adevăr, constituirea statului național român a fost prima treaptă pe drumul reconstituirii unității depline. Aceasta a fost sensul acordat evenimentului de români din Transilvania. Potrivit lui Alexandru Papiu-Ilarian, sfetnicul lui Alexandru Ioan Cuza, români din interiorul arcului carpatice „numai și numai la Principate privesc, numai de aici așteaptă semnalul, numai de aici își văd scăparea”. Aceleși speranțe erau împărtășite de frații din Bucovina și din Basarabia. **A. I. Cuza și-a asumat sarcina înscrisă în destinul național. A afirmat deschis că ținta eforturilor sale este „de a asigura soarta, bunăstarea și libertatea a tot ce poartă numele de român”.** Întreaga sa operă reformatoare a fost subsumată acestui obiectiv.

Alegerea lui A. I. Cuza în Moldova și Țara Românească, dacă a surprins prin îndrăzneala cu care români au încălcăt actul internațional, recurgând la

politica faptului împlinit, prin forța cu care și-au afirmat dorința de unitate, nu a dezmințit calculele anterioare cu privire la prințul străin. Conducătorul delegației venită la Constantinopol pentru a obține ratificarea dublei alegeri a lui Cuza afirma că prințul străin nu e de origine rusă sau germană, însă reprezintă „expresia dorinței unanime”.

Cuza și-a luat în serios alegerea, respectându-și mandatul și a acționat cu stăruință și convingere pentru traducerea în viață a programului social și național. A fost mereu hărțuit de adversitățile interne, accentuate de dificultățile economice și financiare, de neîncrederea foștilor tovarăși de luptă și de idei, de acțiunile destructive ale camarilei, precum și de imixtiunea, sub diverse forme, a Puterilor Garante, care aveau de „apărat”, în Principate, interese atât de deosebite. Cu toate acestea, domnitorul a manifestat o înălțime de spirit și un patriotism mai presus de orice laudă. Nu a procedat aşa cum, în locul său, ar fi procedat mulți alții; nu a folosit domnia pentru a-și consolida propriile-i poziții. **Obiectivul urmărit cu perseverență și curaj a fost consolidarea țării.** Acțiunile repurtate în această direcție, oricăr de paradoxal ar părea, îi slăbeau pozițiile și i-au grăbit cădere. Așa cum aprecia sfetnicul și colaboratorul său apropiat, Mihail Kogălniceanu, „nu greșalele lui l-au răsturnat, ci faptele sale mari”.

Constantinopolul subliniază actul de independență săvârșit de vasal prin secularizarea averilor mănăstirești, care au pus Puterile în fața unui nou *fapt împlinit*. Secularizarea și apoi lovitura de stat au provocat o vie reacție în capitala Imperiului Otoman. *Domn al românilor*, cum s-a intitulat Cuza, nu a acceptat tutela consulilor Puterilor Garante, nu a făcut concesii, iar ministrului turc îi declară că „nu este doar prințul României, ci România însăși”. Precizându-și atitudinea față de prințul străin pe care-l considera necesar pentru asigurarea independenței, domnitorul afirma despre el însuși că „nu este nici pașă, nici general rus, nici caporal austriac, ci român și domn al României”, calitate în care acționa cu răspundere. În cursurile politice circula aserțiunea în conformitate cu care Rusia și Austria sunt de acord în a considera Principatele „drept un focar de intrigă revoluționare care trebuie înăbușit”. Celor două Puteri li se atribuie intenția de a-l răsturna pe Cuza și a restabili vechea stare de lucruri. Constituirea pe malurile Dunării a unui stat neutru, care ar reprezenta o barieră în planurile de mărire a celei dintâi și care ar reprezenta un permanent pericol pentru cea de a doua, care numără peste trei milioane de români printre supușii săi, contravenea ambelor Puteri.

Personalitatea Domnitorului Unirii, remarcabilă, a ridicat prestigiul țării și al națiunii.

Statul național român în timpul domniei lui A. I. Cuza a organizat structurile statale și a asigurat libertatea socială, a urmărit largirea autonomiei și accesul spre independență. Prin opera sa legislativă și politică, „Domnitorul Unirii” a pregătit Unirea cea Mare.

Profesor de istorie,
Ana-Cristina Suciu

La ceas de sărbătoare

Ion Luca Caragiale a văzut lumina zilei la 1 februarie 1852 în satul Haimanale (azi, Ion Luca Caragiale) și s-a stins din viață la 9 iunie 1912, la Berlin.

A fost un apreciat dramaturg, nuvelist, pamphletar, poet, scriitor, director de teatru, comentator politic și ziarist român.

Considerat a fi cel mai mare dramaturg român și unul dintre cei mai importanți scriitori români, Ion Luca Caragiale a fost ales membru al Academiei Române post-mortem. S-a remarcat prin volumul „Momente. Schițe. Tetru”, care reunește cele mai frumoase opere.

La aniversarea a 157 de ani de la nașterea lui Caragiale, elevii clasei a VII-a B au organizat „Carnavalul personajelor”, îndrumați de doamna profesoară Mihaela Stanciu. Astfel, în ora de limba română, parfumul ironiei și al naivității a reușit să readucă timpurile de mult apuse în cele mai bune condiții. Scena «actorilor în devenire» a fost plină de costume impresionante, limbaj autentic și multe emoții. Activitatea s-a desfășurat pe trei episoade, pe trei grupe.

Prima GRUPĂ a interpretat schița «D-l Goe...». Personajele au luat viață ajutate de (în ordinea din fotografie) :

- Marin Lia-Cristiana [mamiță]
- Dan Cristiana [tanti Miță]
- Deaconu Radu-Cosmin [D-l Goe]
- Anton Andreea [mam'mare]
- Porof Catalin [Urâtul]
- Anghelescu Adrian-Florian [conductorul]

Deși au fost prima grupă, elevii și-au învins repede emoțiile. După câteva replici, actorii au stârnit râsul «spectatorilor».

Aplauzele de la sfârșitul scenetei au răsplătit munca elevilor.

A doua GRUPĂ, având un as în mâncă [Mădăras Alexandru], „ne-a săturat” de râs. Și-au ales amuzanta schiță «Vizită...». Personajele au fost perfect întruchipate de (în ordinea din fotografie):

- Mădăras Alexandru [Ionel]
- Marici Miruna Maria [slujnică]
- Coadă Mihaela [madam Popescu]
- Vlăduț Robert Marius [autorul]

A treia GRUPĂ, alcătuită din Ciobanu Iulia și Mădăras Alexandru au jucat «Un pedagog de școală nouă». Iulia a jucat rol dublu, iar Alexandru rol triplu. Și ei au stârnit râsul și respectul colegilor.

NOI, ELEVII DE LA a VII-a B, CONSIDERĂM CĂ AM FĂCUT DIN

CARNAVALUL PERSONAJELOR

UN ADEVĂRAT SUCCES!!!

Lia Cristiana Marin VIIIB

Alegerea profesiei

Alegerea profesiei nu trebuie făcută la întâmplare.

Odată luată o astfel de decizie, ea va avea asupra absolvenților de liceu consecințe dintre cele mai neașteptate. Va determina nu numai felul în care vor evolu pe parcursul vieții, dar și satisfacția profesională și şansele de promovare.

Puțini sunt tinerii care, ajungând la momentul alegerii profesiei sunt în stare să ia o decizie fundamentală. În mare parte, ei sunt lipsiți de informații asupra efectelor pe care le poate avea pe termen lung exercitarea unei profesii anume. În plus, se simt de cele mai multe ori singuri, au tendința de a se subaprecia și de a-și subevalua aptitudinile și cunoștințele, ceea ce îi face să se teamă ca nu cumva alegerea să le fie pripită, superficială, greșită.

În practica de zi cu zi a psihologilor găsim o serie de teste destinate constatării apreciative a unor caracteristici psihofizice ale subiecților: abilități, capacitate, aptitudini, dexteritate, preferințe, înclinații. Ele urmăresc să apropie elevul cu încă un pas de mai buna cunoaștere de sine.

Orele de consiliere școlară și orientare profesională cu teme precum: „Eticheta hobby-urilor”, „Pledează pentru tine”, „Ce trebuie să cunoaști pentru a-ți alege o profesie?”, „Chestionarul de opțiuni și motivații școlare și profesionale”, vin în sprijinul viitorilor absolvenți. Li se explică elevilor că decizia luată cu privire la meseria pe care o doresc nu trebuie să o ia în grabă, în ultimul moment, ci prin colaborare cu părinții, cu rudele și prietenii. Sunt necesare cât mai multe informații legate de varietatea profesiilor, rețea de școlarizare/ calificare.

Profesia aleasă trebuie să fie în concordanță cu aptitudinile, cu dorințele și aspirațiile fiecărui.

Prelucrarea datelor din chestionarele OSP aplicate în cei patru ani de liceu, relevă corelația între situația școlară, pe grupe de discipline, a fiecărui elev, preocupările din timpul liber, aspirațiile de viitor. Toate aceste date, în final, ajută la stabilirea rutei de formare profesională pe care absolventul ar trebui să o urmeze.

Magister

*Exercițiul unei profesiuni se cheamă vocație
atunci când răspunde
la anumite nevoi adânci
ale sufletului.*

(Eduard Claparide)

*Semeni fapte și culegi deprinderi,
semeni deprinderi și culegi un caracter,
semeni caracter și culegi un destin.*

(Dicton chinez)

*Mai presus de cei neștiutori sunt cei care citesc,
mai presus de cei care citesc sunt cei care rețin,
mai presus de cei care rețin sunt cei care înțeleg,
mai presus de cei care înțeleg sunt cei activi.*

(Dicton indian)

*Felul cum ne întrebuințăm timpul
ne trădează caracterul.*

(Pliniu)

Visez la viitorul meu

Mă îndrept cu pași înceți dar siguri spre viitor. Am multe visuri de împlinit.

Mi se oferă șansa să merg înainte. Mi se dă posibilitatea să aleg între bine și rău. Nu m-am confruntat încă cu greutățile vieții și le iau toate cu ușurință. Greșesc de multe ori și-apoi regret. Voi lupta din greu să ajung acolo unde îmi doresc și mă voi strădui să depășesc fiecare obstacol. Cu timpul, cred că mă voi maturiza, voi gândi corect, voi învăța să iau decizii și să-mi dau seama ce e mai bine pentru mine. Nu pot apela mereu la ajutorul părinților și al prietenilor.

De multe ori mă gândesc încotro mă îndrept, ce va veni și câte mi se vor împlini. Știu că depinde în mare parte de mine să am viața pe care mi-o doresc.

Sunt în clasa a X-a. Țelul meu este să învăț pentru a dobânde o cultură generală bogată, pentru a fi pregatită pentru un viitor. Liceul ne îndrumă spre calea pe care o vom urma. Pregătirea fiecărui copil depinde de caracter, de familie, de anturaj. Unii se orientează spre a le fi mai bine, alții clachează când nici nu au început să facă primii

pași în viață. Când mă gândesc la ce vreau în viitor de la viață, în primul rând știu că tot ce voi face va fi pentru mine. În mintea mea ocupă un loc important și bucuria oamenilor care mă iubesc și mă ajută să-mi îndeplineasc visele. Cu siguranță, îi voi face să se simtă mândri de mine. **Părinții sunt cei mai importanți în viața unui om, apoi rudele, profesorii care își dau silință să devinem conștienți de existente noastră, să nu rămânem „unul printre ceilalți”.** Pe acești oameni eu îi respect și-i admir cel mai mult. Vreau să nu-i dezamăgesc niciodată.

Viața este o luptă continuă, iar drumul pe care ni-l alegem, trebuie să-l parcurgem încet, cu grija, să fim atenți, pentru că de sus poți să cobori în câteva momente, iar ca să urci îți trebuie putere, puterea minții.

Pentru a fi împlinit și bucuros că ai ce ți-ai dorit, **trebuie să ai incredere în tine mereu**, să știi că poți mai mult, să nu te lași influențat de cei care aparent sunt prieteni, dar care nu vor să te vadă bine. Să știi mereu să lupți când îți dorești ceva. Viața ne va închide multe porți, altele se vor deschide. Nu e simplu, dar e rușinos să te dai bătut la prima adiere de

vânt. Toate, bucuriile și supărările ne învață ceva nou, ne formează caracterul și felul de a fi și nu în ultimul rând ne ajută să tragem învățături și să cunoaștem fel și fel de întâmplări care ne vor deshida ochii într-un fel sau altul.

Cel mai important este că **eu știu ce vreau și știu cât trebuie să muncesc**, să ajung să lucrez în poliție. În primul rând, trebuie să am anumite calități pentru că nu e aşa simplu, dar cu timpul mi le voi însuși.

Visul meu, de mic copil, este să fiu o polițistă „pe cinste”. Mă bucur că am șansa să-mi aleg singură drumul acesta și că sunt susținută.

Sunt și copii care au un anume talent, sau își doresc să facă altceva, dar le este impus de părinți, sau de alte persoane, să urmeze un drum care nu-i caracterizează și suferă văzând că visurile lor se risipesc.

Eu cred că voi merge pe drumul pe care singură l-am ales, pentru că știu exact ce-mi doresc.

Deocamdată sunt prea mică pentru lume, dar sunt convinsă că lumea poate fi a mea!

Şerban Bianca XF

Un Tânăr de viitor

R: Cine sunteți dumneavoastră, Adrian Buzatu?

A.B.: Am terminat Colegiul Național „Frații Buzești” din Craiova, în 2001. Apoi am plecat în Franța. Timp de trei ani am studiat fizica la „Institut Național des Sciences Appliquees” (INSA) din Lyon. Când a trebuit să ne alegem specializarea, m-am transferat la Universitatea Joseph Fourier, Grenoble, unde am făcut anul de „licence” și „magistere” în fizică. Apoi, am plecat în Canada unde am aplicat pentru master la Universitatea McGill, Montreal. Acum, sunt la doctorat și fac cercetare la laboratorul Fermilab de lângă Chicago, Statele Unite ale Americii.

R: În Franța ați plecat cu bursă?

A.B.: Da. Am participat la Olimpiada de fizică în timpul liceului și am ajuns la Faza Națională de două ori, obținând Premiul II, respectiv Mențiune. Dar, nu trebuie neapărat să fii olimpic național ca să ajungi în Franța. Există o bursă parțială, costă cam 3000 de E pe an (masa și cazarea sunt incluse). Statul ne plătea 2000, iar noi plăteam 1000. Aveam slujbe pe vară. Ne-am chinuit o vreme, dar a meritat.

R: Ați beneficiat de programul Erasmus?

A.B.: Nu, deoarece eu eram deja student într-o țară străină, Franța. Puteam face un an de studiu în altă țară, dar am terminat numai după 3 ani și am plecat direct, în Canada, la master.

R: În ce domeniu v-ați specializat în Canda?

A.B.: În fizica particulelor elementare, cea experimentală. Ceea ce v-am prezentat astăzi sunt aplicații fundamentale dar și aplicații practice. În principiu, poți să ai mare deschidere spre slujbe în viitor. Cu fizica și matematica poți lucra foarte ușor în domeniul bancar, industrie, management. Industria este dornică să te primească cu o bază solidă din inginerie, matematică și fizică. Poți să-ți schimbi domeniul foarte ușor după aceea.

R: Care este părerea dumneavoastră despre cercetarea științifică din România și Canada?

A.B.: Este foarte interesantă întrebarea. Este tema pe care am abordat-o în ultima vreme și tocmai de aceea am făcut și eu acest turneu prin șapte licee din România, pentru a încerca să promovez cunoașterea prin intermediul fizicii. Mai mulți tineri să știe despre aceasta, să fie pasionați să meargă spre inginerie, spre știință, pentru a dezvolta sistemul. Dar, în mare, putem

spune că cercetarea în România a stagnat oarecum la finanțe și la progrese. Acum, cu aderarea la UE, sperăm să se dezvolte cât mai mult. Lucrurile încep să se miște, dar mai sunt foarte multe de făcut. În afară, sunt bani și voință. Profesionalismul își spune cuvântul. Se face cercetare pe niște scopuri precise, atât aplicabile cât și fundamentale, de dragul cunoașterii științifice. Se face treabă serioasă, se iau bani frumoși și sunt și guverne care discută cu experții, cetățenii și își fac programele în funcție de nevoile reale ale țării. Indiferent de culoarea politică, știință și industria sunt în folosul țării. În România ar trebui ca Guvernul să consulte cererea reală a pieței, să discute cu cercetătorii, pentru a face lobby, pentru a simula și a sugera exact care sunt condițiile și mai ales pe partea care ar fi necesară dezvoltării tehnologice, aplicațiile industriale imediate, care aplicate, ar aduce bani înapoi industriei.

R: Ce impresie v-au făcut elevii care au participat la Conferința dvs.?

A.B.: Aici și la celelalte licee pe care le-am vizitat, reacția elevilor a fost una pozitivă. Domnii profesori, de asemenea, au avut o reacție pozitivă, printre bună organizare și coordonare a activității. Mi-a plăcut faptul că elevii au ascultat cu entuziasm și au formulat întrebări legate de subiect. Am fost încântat să merg în licee unde am observat că dotarea tehnică este mai bună, că există calculatoare și proiectoare.

R: Ce impresie v-a făcut liceul nostru?

A.B.: Sincer, nu mă aşteptam să găsesc așa un liceu modern. Se vede că unde există voință totul este posibil. Este un pas înainte, iar eu vă sugerez să contactați și alți profesori din țară sau străinătate, să vină la voi măcar din două în două săptămâni să susțină prezentări din biologie, din chimie, din fizică, matematică, economie din toate ramurile societății **pentru a vă deschide cât mai multe perspective**. Voi să stați în bancă, să ascultați și oamenii să vină și să vă împărtășească cât mai multe idei. Acest lucru ar fi ideal. Așa se întâmplă în afară și la școli și la facultăți. Vin cei mari și susțin conferințe. **Este benefic să vă deschideți orizonturile.** Acesta este scopul.

R: Ce mesaj transmiteți abslovenților de liceu?

A.B.: În primul rand, să învețe limbi străine și calculatoare. Calculatoare în sensul de a ști să le folosești, a ști să faci un site web mic pentru tine, să știi să te promovezi, **să știi să-ți faci un CV corect**. Apoi, să fii bun în ceea ce faci. Nu trebuie neapărat să ai notele cele mai mari la examene, dar e bine să ai o cultură generală și să fii bun în ceea ce-ți place să faci. În facultate te specializezi. **Important este să îndrăzniți, să vă definiți un scop și să mergeți mai departe spre ceea ce vreți.** Nu spun neapărat în afară, chiar în țară să nimeriți acolo unde sunt cei buni, cei profesioniști și cu ei să lucrați. Fizica particulelor elementare nu se prea face în România și trebuie să te specializezi în afara dacă vrei să înveți bine. Alte lucruri se fac bine în România. **Învătați, aceasta este ideea.**

R: Un gând de final?

A.B.: Vă mulțumesc în primul rând pentru oportunitatea de a vă vorbi. Vă încurajez să urmăriți aceste site-uri www.fizicaparticulelor.ro și www.stiinta.info, mai ales pe acesta de știință, unde se găsesc știri de actualitate explicate

simply, adică reformulate de noi într-un limbaj accesibil. Acestea este din domeniul fizicii, biologiei, medicinei. Tot noi le înregistram într-un format audio și le atașăm la podcast-ul sitului de unde le puteți copia în celular, mp3 playere pentru a le asculta pe drum, în mijloacele de transport etc. În fiecare săptămână puteți afla ce este nou în domeniul științei. Puteți să ne scrieți pe forum. Noi vă vom răspunde. Puteți sugera ce discuții să avem. Este bine să vă țineți la curent cu noutățile, subliniez aceasta. Unii vor informații despre știință, alții vor să știe „cum să înceapă o afacere”. Eu spun: Hai să aducem această tehnologie în România! Este nevoie însă de oameni care să aducă tehnologia în România. Dacă totul merge bine, toată lumea poate profita din această concurență și de pe urma aplicării tehnologiilor. Noi ne dorim o țară tehnologică, astfel banii vor veni din inovații, din tehnologie, din știință, din aplicații.

A consemnat,
Ioan Natură XIIB

Cine ești tu, tinere inventator?!

Mă numesc Petică Gabriel Alexandru. Sunt elev în clasa a XII-a la Colegiul Tehnic Energetic, București. Împreună cu tatăl meu, Petică Valentin, **am realizat o platformă mobilă** pe care am numit-o ROBOT.

Pasiunea pentru tehnica o am de mic. Mi-a plăcut tot ce ține de electronică și automatizări. Din clasa a VII-a, m-am înscris la un cerc cu această specializare. Când am intrat la liceu, m-am hotărât să-mi construiesc singur un robot.

În stadiul în care se află robotul acum, se pot monta pe el diverse brațe pentru a îndeplini anumite funcții: manipulare de obiecte, vopsire,

dar poate muta și obiecte pirotehnice. Pe robot sunt montați diferiți senzori și traductori de poziție. Aceștia mă ajută foarte mult în controlul fin al direcției și mai ales la variația motorului de tracțiune.

În prezent lucrez la un robot mult mai mare și mult mai puternic. Va fi 4x4 cu toate roțile viratoare și cutie de viteză automată. Vom monta și un braț pentru a muta diferite obiecte.

Un asemenea robot poate înlocui intervenția omului în spații și condiții deosebite.

Au consemnat,
Ioan Natură & Ionuț Alexandru XIIB

Sesiune Poli

Ce vrei să te faci când vei fi mare?...

Toate au un început și un sfârșit. Din punct de vedere spiritual nu-l știe decât Dumnezeu. Din punct de vedere practic, este discutabil. Am văzut multe cazuri de oameni care și-au hotărât singuri sfârșitul. Mai grav, l-au hotărât și pe al celor dragi... Nu putem hotărî însă când să ne naștem.

Firesc, și viața mea a început cu cea mai frumoasă zi din viața părinților mei. Sunt conștient că va exista și pentru mine un final, dar mă gândesc că poate voi reuși să rămân în conștiința semenilor mei asemenea marilor oameni de cultură.

Cred că întreaga viață este o continuă călătorie în timp și spațiu, cu intersecții și semafoare, cu urcușuri și coborâșuri, cu străzi asfaltate și drumuri desfundate, cu pasul alegător sau de melc. S-au inventat și autostrăzile pentru cei foarte grăbiți, dar... Drumul drept te poate fura. Te poate lua somnul de prea multă monotonie și... prima curbă te fură și ea.

Încerc să-mi vizualizez nașterea și viața într-un mod practic și personal. Sunt de părere că viața se desfășoară ca într-un sens giratoriu. Intrăm în el într-un punct, facem cercul vieții și ieșim prin același punct. Aici începe Totul, în cele mai ciudate forme și neașteptate întorsături. Poți sta cât vrei, dar ce-i prea mult strică și atunci, te duci să te mai odihnești puțin, printr-un alt sens giratoriu...

În sensul giratoriu al vieții poți să-ți faci propriile opțiuni. Poți să alegi orice. Ai timp și să te ră zgândești dacă vrei să apuci pe un alt drum. Orice ai alege, începi să construiești puțin câte puțin. Potecă se lărgește din ce în ce mai mult, apoi ajungi la o intersecție și te întrebă încotro să iezi. Poți alege orice drum, dar nu știi dacă este cel bun. Te poate duce înainte, dar te poate da și înapoi. Atunci ești nevoit să intri pe o nouă potecă și-o iezi de la capăt.

Este un mod de a vedea viața. Poate părea ciudat, dar viața în sine nu este ciudată? Îți ridică multe semne de întrebare. Unul dintre ele:

Pentru ce trăiesc?...

Când eram mică visam să fiu mireasă. Astăzi nu mai vreau, dar continuă să-mi placă rochiile de mireasă. Visam să am o casă mare și frumoasă, cu o grădină pe măsură, împrejmuită cu un gard impunător. În mijlocul grădinii

vedeam un car plin cu flori. Mă întreb acum de ce mi-am pictat atunci acest tablou pentru viitorul meu. Din înălțimea vârstei mele de adolescentă, cred că acea imagine îmi oferea o stare de libertate, de fericire, de împlinire. Îmi doream oare ceva fără finalitate? Era doar un vis? Astăzi, dacă-mi doresc ceva sunt sigură că pot să am.

La vârsta gădiniței eram mereu întrebăta ce vreau să mă fac când voi fi mare. Nu mai știu sigur ce răspundeam, dar cred că mi-ar fi plăcut să ajung doctor pediatru. Păpușile mele erau cele mai sănătoase, pentru că le acordam consultații în fiecare zi.

Sora mea vroia să se facă regină și să mănânce ciocolată. Pe mine mă distra teribil dorința ei. Acum, nici ea nu mai știe de ce a avut acea dorință.

Ne dorim oare ceea ce nu putem avea?! Ne hrănim creierul cu prea multe iluzii? Ajungem la un moment dat să mutăm un țel mai aproape de condiția noastră sau ne limităm aspirațiile? Cu perseverență cred că poți ajunge acolo unde dorești. Eu, ceea ce mi-am dorit până acum am obținut. Sunt convinsă că subconștientul joacă un rol foarte important în viața noastră. Puterea noastră de concentrare poate face minuni. Dacă-ți dorești cu adevărat ceva și acționezi în acel sens, nimic nu-ți poate sta în cale. Mama îmi spune mereu că ea și-a dorit de mică mai multe decât i-ar fi putut oferi la acel moment viața. A crescut, și-a dorit și până la urmă a obținut ce-a vrut. Explicația ei mi se pare logică. Înținând cont de faptul că noi, oamenii, ne dorim oricum mai mult decât putem duce, primim doar ceea ce merităm.

Eu cred că dorințele își schimbă dimensiunea în funcție de vârsta la care ni le exprimăm. Chiar dacă nu am casa și grădina pe care le visam la șapte ani, casa noastră de vacanță îmi satisfac visele. Lipsește doar carul cu flori, dar timpul nu este pierdut. Ioana nu este regină, dar este cu siguranță alintata casei. Poate se va mărita cu vreun conte. Cine știe?!

În viață nu trebuie să ai un singur țel. Nu trebuie să-ți limitezi voluntar opțiunile. Aripile oricum îți vor fi ajustate în zbor. Cred că îmi scriu singură viața. Îmi fac singură alegerile.

Bune, rele sunt ale mele. Mi le asum pe toate. Din toate mă construiesc eu, cea de acum și cea din viitor. Știu că greșelile îmi îndepărtează orizontul, dar învăț câte ceva din fiecare încercare.

Ce-mi doresc pentru viitor? Să-mi ajungă viața să pot realiza tot ce-mi doresc. Să plec de acasă. Să nu mai fiu „fata mamei”, deși știu că asta nu se poate. Vreau o carieră: relații internaționale și limbi străine. Sau poate finanțe bănci și științe politice. De ce nu medicină și jurnalism?!? Dar acestea sunt nimic pe lângă visul de-a ajunge președintele statului. Cel mai bun președinte al României. Vreau să schimb ceea ce văd acum că nu merge bine: sistemul juridic și cel politic, corupția și pe corruptibili. Vreau să putem merge cu fruntea sus oriunde în

lume, să nu ne mai arate nimeni cu degetul și să nu ne sfii să spunem că suntem români. Să ne mândrim cu tradițiile noastre, cu frumusețile geografice, cu oamenii harnici și primitori. Să fim noi însine, dar nu izolați, într-o lume care încearcă să ne schimbe după înfățișarea ei.

Aș vrea, de ce nu, să fiu bancher. Unul bun, aşa cum este cel care a primit Premiul Nobel pentru că și-a ajutat conaționalii să prospere.

Mai pe scurt, am să ajung o femeie de succes, dar nu mă văd singură. Voi avea o familie frumoasă, fericită și ne vom bucura de fiecare nouă viață pe care o vom dăru-i-o vieții spre a cunoaște și a se întreba, aşa cum mă întreb și eu acum: **Ce voi face când voi fi mare ?!**

Cu siguranță, veți mai auzi de mine!

Adina Toma XIIIB

De la capăt

Ploaie, școală, bal, analiză, uniformă, „s-a sunat!”, absențe, diriga, bac, „n-avem markere!”, șapte jumate’, Eminescu, ADN-ul, „vine profa!”, „picior de cioară”, scutire, trafic, tema la mate, am întârziat. Da, am întârziat și j’ai oublié mon cahier à la maison, mi-e dor de vacanță, de soare și de pielea bronzată, de dimineațile care țineau până la două p.m., de serile care se terminau la răsărit, de mare, de plajă, pe scurt, mi-e dor de tot ce a însemnat vara.

O luăm aşadar de la capăt, mai mult sau mai puțin mulțumiți de situație, facem haz de necaz, învățăm, mai și chiulim, ne îndrăgostim, rămânem lefteri după ședința cu părinții, împărțim în șase un sandwich în pauza mare, ne îngrițăm să analizăm bobocii, suspinăm după grevă și nu ne place uniforma. Așa suntem noi,

liceenii, elevii, cu toții copii până la proba contrarie, până la **momentul absolvirii în care timpul sare, ca la fiecare patru ani, de pe șina pe care a mers și începe o altă buclă.**

Mie îmi plac începuturile. Îmi place senzația aceea de nou, de necunoscut, când ești nerăbdător să vezi ce urmează, să cunoști oameni și situații noi, să accepți noi provocări. Îmi place să experimentez, să văd, să aud, să simt, să încerc. Fiecare sfârșit implică un nou început și asta îmi dă energia să merg mai departe în fiecare zi, în fiecare an, mereu până la capăt.

Adună-ți forțele și câștigă-ți începutul care îți place!

Taisia Barbu XIIIA

Dependență de familie

Cred că fiecare dintre noi este dependent de ceva, aşa cum suntem dependenți unii de alții. Din păcate unii dintre noi sunt dependenți de lucruri care le dăunează sănătății și, cum asta nu ar fi de ajuns, ele dăunează și sănătății celor din jur. Aici mă refer la țigări. Ele dăunează mai mult fumătorilor pasivi decât celor activi și de aceea acceptarea fumatului în afara unor zone special amenajate, care din păcate încă nu există, mi se pare o dovedă de dezinteres total față de binele nostru, al tuturor.

De la țigări la droguri este un mic pas, o linie fină, ușor de trecut. Când se ajunge aici situația se schimbă. Ele sunt distructive. Efectele lor sunt mult mai grave. Sunt afectați deopotrivă familia și prietenii celui dependent.

Toți își fac griji, vor să ajute, dar, ca și în cazul alcoolicilor, cel în cauză crede că se poate opri când vrea și că nu are nevoie de ajutor. Cei dependenți de alcool pot realiza la un moment dat că nu se pot opri și, câteodată, ei singuri cer ajutor. În cazul celor care se droghează se întâmplă altceva. Ei nu realizează căt de dependenți sunt, iar dacă o

fac nu au voința necesară pentru a renunța la ele. Efectele drogurilor sunt mult mai puternice decât cele ale alcoolului. Când nu sunt sub influența lor, dependenții de droguri par secăți de viață.

Merg pe stradă nepăsându-le de cei din jur, de cum sunt priviți, dacă vor trăi să apuce ziua de mâine. Le pasă doar de bani, pentru a obține și mai multe droguri. Par goi pe dinăuntru, ca niște jucării de ciocolată, iar în ochii lor nu se vede nimic. Este ca și cum ai privi într-o groapă adâncă. Se izolează și trăiesc într-o lume numai a lor, unde nici măcar persoanele care au fost cele mai apropiate de ei nu pot ajunge. Se lovesc de o barieră de netrecut.

Nu toți prietenii au destulă răbdare, voință și poate chiar și interes să-i ajute. Si mai rămâne familia. Cea care a fost alături de ei încă de când au văzut prima dată lumina zilei. Familia poate cauza asemenea situații, dar ea poate și vindeca. De obicei, împotriva voinei lor, familiile acționează cum cred mai bine pentru a-și apăra persoanele iubite. Clinicile de detoxificare sunt adesea cele mai bune soluții.

Unii dependenți opun rezistență, alții conștientizează într-un sfârșit că este ceea ce le trebuie. În ambele cazuri cei care reușesc își recapătă viața. Cred că este mai corect să spunem că primesc o viață nouă. O viață mai scurtă, o viață cu probleme, marcată de acele momente de nebunie, dar primesc o nouă sansă. Cei care o primesc sunt norocoși. Mulți nu mai au această sansă. Ei vor trebui să reconstruască ce-au avut, să-și găsească o slujbă, poate și o casă. Când acest lucru se întâmplă unde se vor duce? În locul cel mai apropiat de inima lor. Casa părintească. Acolo vor primi sprijinul moral, chiar și finanțiar pentru a se ridica iarăși pe propriile picioare. Nu sunt mulți cei care au puterea de a se ridica singuri după o asemenea căzătură. Oricât de mult te-ai distanța, familia te va ajuta, pentru că părinții te vor vedea întotdeauna ca pe acel copil nevinovat care a crescut sub ochii lor.

Adrian Moise XIIA

În oglindă

Se spune despre adolescență că este o perioadă de tranziție între copilărie și tinerețe. Mulți adulți, nostalgiici, o consideră cea mai frumoasă etapă a vieții, în care „n-ai voie” să ai vreo problemă. Noi, adolescenții, ne străduim parcă din răsputeri să demonstrăm că nu-i aşa.

Consider că adolescența este începutul responsabilităților, al cerințelor mai mari și al neînțelegerilor. Este momentul în care îți dorești să explorezi lumea la maximum, uitând cu bună știință de învățăturile celor mari. Ce pot spune din proprie experiență este că, în perioada aceasta, în aer plutește din plin mireasma curiozității. Aceasta aduce cu ea și bune și rele, dar se spune că ceea ce rămâne peste ani în amintire este iubirea...

„Prima iubire nu se uită niciodată...”

De atâtea ori auzi repetată acestă afirmație, încât mai că ești tentat, apriori, să îți-o însușești. Numai că, adolescentele noastre nu mai visează la Făt-Frumosul călare pe un cal alb. S-au schimbat timpurile, s-au schimbat obiceiurile, s-au schimbat și modelele... Ai din plin de unde alege și atunci de ce să nu îți dorești pe o motocicletă de nu știi câți cai putere, sau într-o decapotabilă de nu știi ce firmă, că ai văzut tu la TV că se poartă, că este în „trend”. Ai văzut..., dar nu este obligatoriu să îți se întâmpile și tie. A cui este vina că nu te afli la momentul și la locul potrivit?!?

În realitate, mai degrabă ai parte de omul invizibil. Acel

prototip de băiat care nu e niciodată romantic, pentru că nu-i de felul lui, sau nu știe cu ce se asezonează acest tip de relație. Preferă mai mult ieșirile cu prietenii, că doar se poartă „gașca”, din care poți face și tu parte, dacă renunți la dorința de a fi doar voi doi. Și totuși..., mai speră la momentul când vă veți plimba mâna-n mâna pe aleile parcului... E dreptul tău să visezi. Asta nu înseamnă că se va și întâmpla, dar tu visezi... Ai citit multe cărți, ai ascultat multe povești și încă mai crezi în ele. Așa simți tu. Nu-ți plac băieții „căzuți din copac” – am citat o prietenă, care să te cucerească monosilabic: „Eu Tarzan! Tu, Jane?!” Încă mai au căutare inteligență și sensibilitatea. Ai nevoie de atenție nu „de amorul artei”. Te respectă și este firesc să vrei să fii respectată. „Și ce fată frumușică are mama...”, o spune poetul, nu eu. O recunosc și alții... Sigur, nu este vorba despre Elena din Troia, dar nu ne lipșește încrederea în noi. Și cu toate acestea... suntem romantice și visătoare... Visăm la „primul sărut”, la „primul te iubesc”, la plimbarea sub clar de lună...

Știu, veți spune că este secolul vitezei, că nu mai este timp de „fleacuri”..., dar mă întreb și vă întreb, oare timpul nu suntem noi?!?...

Toate în jurul nostru se schimbă! Mă trezesc dimineața și mă uit în oglindă. Și eu sunt schimbă...

Azi facem tot ce putem ca mâine să ne fie mai bine. Uneori, însă, rezultatul strădaniei parcă se încăpătânează să se arate. Mă gândesc la

colegii mei de generație care nu-și găsesc resursele necesare, interne și externe, să se autodepășească.

România nu face parte dintre marile puteri ale lumii, însă încearcă azi să fie „mai bună ca ieri”, pentru mâine. Nu putem să nu recunoaștem că pașii sunt mărunți și începi dar, cred eu, siguri spre o viață mai bună. Este vizibilă diferența între posibilitățile materiale și spirituale pe care le aveam cu câțiva ani în urmă și cele pe care le am acum. Este clar că lucrurile se mișcă și sper că într-o direcție bună.

Am intrat în Uniunea Europeană. Putem călători spre a ne întări și îmbogăți din cultura și civilizația altor popoare. Avantajele sunt majore. Ai ocazia să înveți multe, să-ți perfecționezi o limbă străină, să-ți faci mulți prieteni și, desigur, să trăiești aventura vieții tale. Cei ambicioși, care au un ideal în viață, au toate şansele să reușească. Avem tot ce ne trebuie ca să ne autodepăsim. N-ar fi păcat să nu ne folosim resursele la maximum?!?

Cineva spunea că a citit într-o carte și i s-a părut important de reținut îndemnul ca de fiecare dată când te raportezi la cuvântul *temp* să încerci să-l înlocuiești cu *viață*. Cum sună: *Nu am temp!* față de *Nu am viață!* Nu te face să tresari?! Nu te determină să te uiți cu și mai mare atenție în oglindă?!?...

Cristina Drăgănoaia XF

Este alegerea ta

Ne întrebăm deseori ce îi determină pe unii să se drogheze?

Sunt diverși factori care te pot face să ajungi într-o asemenea situație.

Tentația este mare. Poate, pentru unii este de ajuns un mic impuls generat de curiozitate. Curiozitatea de a vedea cum este. Se vorbește despre senzații tari, halucinogene.

Viața familială dezorganizată, neimplicarea părinților în viața copiilor. Anturajul, specific adolescenților, dorința de a arăta că și tu ești „tare”, de a fi popular și, nu în ultimul rând, personalitatea, temperamentul, caracterul. Persoanele rezistente la autoritatea părinților, rebele, dornice de senzații tari, pot fi tentate. Au impresia că drogurile le pot rezolva problemele. Realitatea este însă alta.

Drogurile nu rezolvă problemele, dimpotrivă, le agravează!

Mulți adolescenți și tineri recurg la drog pentru „distracție”. Uită însă că nimeni nu este imun și că ceea ce a fost considerat o joacă poate deveni o problemă gravă. Este important să ai o familie unită, prietenii care să te susțină în momentele dificile, să poți trece peste momentele dificile fără să recurgi la droguri. Familia joacă un rol foarte important în îndrumarea și supravegherea copilului pentru a nu ajunge într-o situație limită. Părinții trebuie să-și educe copiii corespunzător din punct de vedere moral, spiritual, etic, estetic și civic, pregătindu-i pentru a face față realităților dure ale vieții. Atmosfera sănătoasă din familie, dragostea, afecțiunea, comunicarea între părinți și copii, constituie astfel principalul aliat în lupta împotriva acestui flagel.

Fiecare copil trebuie înțeles și personalitatea sa respectată. Comunicare părintelui cu copilul său este foarte importantă. Absența dialogului poate crea bariere pe termen lung. Un părinte trebuie să fie în primul rând prietenul copilului, dar fără a fi exagerat în manifestări. Nici foarte îngăduitor, nici foarte restrictiv. Explicându-i riscurile la care se expune în anumite situații, cum îi afectează viața greșelile comise, îl ajută să ia decizii mai bune, să facă diferență între bine și rău.

Familiei trebuie să acționeze pentru limitarea efectelor negative ale consumului de droguri asupra membrilor familiei. Să stabilească modalități adecvate pentru ajutorarea persoanei dependente în perioada abstinenței, pentru ca aceasta să se poată reintegra în familie și în comunitate. Este bine ca familia să nu trateze singură o situație despre care are puține cunoștințe și să apeleze la un suport specializat. Aceasta include diverse terapii familiale și consilierea necesară pentru a se înțelege mai bine efectele consumului și cum poate fi tratat eficient și în familie. În acest fel se reduc conflictele din cadrul familiei, se pot discuta adevăratele probleme și așteptări din partea tuturor membrilor și, mai ales, se reduce izolarea socială a familiei respective.

De obicei, consumul sau chiar dependența sunt identificate de familie după destul timp de la debut, iar decizia familiei de a se implica activ, este un drum greu. În general, membrii familiei nu știu multe despre droguri și dependență și, la început, nu observă semnele consumului. Cred că părinții ar trebui să fie foarte atenți la comportamentul copiilor lor și să se documenteze în privința semnelor care anunță un drogat.

Pe măsură ce boala progresează, iar semnele acesteia nu mai pot fi ignorate, familia începe să se învinovătească pentru această problemă. Cu cât dependența devine mai puternică, sentimentul de vinovăție face ca membrii familiei să devină mai vulnerabili. Această situație alimentează depresia lor, justifică furia și distrugе stima personală. Deseori, membrii familiei devin plini de resentimente, frică și chiar ură față de persoana care-i face să sufere atât de mult.

La venirea noastră pe lume a contribuit întregul Univers.

Nu trebuie să-l dezamăgim otrăvindu-ne trupul!

Daniela Petrescu XIIA

Niciodată nu e prea târziu...

Când mândri, proaspetii părinți își țin în brațe bulgărele de bucurie, cu greu îți poți imagina că într-o bună zi acest prunc neajutorat va deveni un bărbat sau o frumusețe de fată. Exact cum Michelangelo l-a văzut pe puternicul Moise în blocul de granit încă înainte de a da prima lovitură de daltă, tot aşa, părinții pot projecța cu încredere imaginea Tânărului minunat sau a domnișoarei care se va forma.

O prăjitură bună se face din diverse ingrediente, pe care le amestecăm exact în cantitățile care trebuie, apoi o coacem exact cât trebuie. Rezultatul va fi o adevarată delicăsă. Pentru a crește copiii buni vom folosi multe ingrediente esențiale, iubire, disciplină, iertare și multe alte calități, toate ambalate cu enorm de multă grijă și răbdare, totul spre binele final al copiilor.

Mulți socotesc că astăzi drogurile sunt problema numarul unu. Cu siguranță că ele costă foarte mult și aduc extrem de multă suferință. Unii cred că nu există nicio soluție la această problemă. Adevărată problema nu sunt drogurile, ci violența, imoralitatea. Ele sunt manifestări exterioare ale acestor probleme, trebuie tratată cauza, aceasta fiind singura cale de rezolvare.

Un expert de renume mondial în privința

drogurilor, a consumului de droguri, a tratamentului și prevenirii, crede că convingere că atunci când se va rezolva problema fumatului se va rezolva în mare parte și problema drogurilor. Raționamentul său este simplu și logica imbatabilă. Peste 95% dintre fumătorii de marijuana au început cu tutunul ca primul lor drog. Peste 95% dintre drogații cu heroină, cocaină au fumat matijuana. El nu susține că toți cei care fumează țigări vor sfârși cu heroină sau cocaină, ci doar că cei care se droghează au început cu țigări. Un argument împotriva fumatului este faptul că fiecare țigară înseamnă că ai ales să mori cu paisprezece minute mai devreme.

Mă șochează că rău poate face marijuana, dar și mai tare mă îngrozește ignoranța aproape totală a copiilor și a părinților în legătură cu răul distrugător și ireversibil produs de consumul de canabis.

În adolescență, copilul trebuie să simtă iubirea, încrederea, sprijinul părinților. Atunci când aprobată și iubirea ies la iveală, adolescentul va fi dispus la tot felul de schimbări în bine.

Nu e de mirare că tot mai mulți copii iau droguri, fac sex, se revoltă și, mult mai tragic, se sinucid, în special pentru că petrec prea puțin

timp cu părinții lor. Din păcate, mult prea mulți părinți își iubesc copilul doar dacă își face ordine în cameră, ia note mari, vine acasă până la ora 11 și este „băiat bun” sau „fată bună”. Pe scurt iubirea este condiționată. În acest caz copilul nu simte că merită iubirea propriilor săi părinți, el presupune că e un nimeni. O asemenea lovitură dată imaginii despre sine este devastatoare. În cazul în care i se spune unui asemenea Tânăr să nu ia droguri pentru că o să aiba numai necazuri, cel mai adesea va gândi că prietenii lui spun că drogurile sunt distractive, îl vor ajuta să se simtă important și va face parte din gașcă; oricum nu are nimic de pierdut dacă este un nimeni. El va face orice să fie acceptat și să aibă o șansă de a deveni cineva.

Părinti! Încurajați-vă copilul să-și aleagă cu grijă prietenii și apropiații-l în mod deliberat de persoane ambițioase, de caracter, care văd partea bună a vieții și veți avea doar de câștigat.

Părinti! Nu negați asta! Indiferent că este vorba de copilul nenăscut sau de cel care trece prin fazele vieții spre vîrstă adultă, informațiile cu care este hrănit sunt de o importanță covârșitoare pentru reușita lui în viață.

Ionuț Neagu XIIB

Supplex libellus consciencia

Trăim într-o societate complexă, guvernată de norme social-morale, de prejudecăți și tabu-uri.

Ne-am conceput o grămadă de coduri, de legi, de reguli după care să ne trăim viața. Avem o mulțime de „restricții comportamentale”, dacă pot spune astfel. Oare pentru ce toate acestea? Poate pentru că omul are nevoie de un etalon, are nevoie de ceva care să-i ofere siguranță că aparține unui grup, că este acceptat de ceilalți, că se poate amesteca în mulțime... Sau, poate pentru că ne este frică să fim noi însine, să facem ceea ce simțim, să spunem ceea ce gândim, chiar dacă nu suntem în concordanță cu mentalitatea masei... Astfel, propria-ți personalitate rămâne închisă undeva, într-o cameră obscură, din careiese ocazional, fie pe hârtie, în intimitatea propriului jurnal, fie în monologul conștiinței tale, pe care îl mai ascultă în nopțile când cu greu poți să adormi. Deci, cine sunt eu printre ceilalți?!?...

...Treceam pe o stradă îngustă, de la marginea Capitalei. De-o parte și de alta, blocuri cu vopsea uă desprinsă parcă de secole, murdărie și miros de fum de-ți înecca respirația. Un copac singuratic, în peisajul dezolant. Priveam atent împrejurimile. Un decor trist și deprimant pentru ochii mei doritori de culori vesele. Începusem să mă întreb dacă nu cumva ajunsem într-o suburbie din lumea a treia, devastată de musoni și cutremure. Dar nu, cu siguranță nu! Eram în București. Bucureștiul cunoscut prin vitrinele sclipitoare de pe Magheru și casele luxoase de pe străduțele lăturalnice din centru. Am grăbit pasul. Căutam cu privirea cea mai apropiată ieșire din văgăuna în care nimerisem. Nu puteam zări aproape nimic din cauza vântului care făcea praful să danseze în jurul meu, împiedicându-mă să înaintez. Obosită, imaginația mea începuse să o ia razna. Mă simțeam prizonieră în lumea aceasta a ruinelor și mi se părea că totul în jurul meu era împotriva mea și că aveau să se abată asupră-mi stihiidezlănțuite. Derutată, cu teama începând să mi se plimbe pe șira spinării, mergeam din ce în ce mai repede înainte. Deodată, în fața mea a apărut o siluetă. Ridic privirea și mă opresc. Rapiditatea cu care s-a petrecut scena mă înfiorase și mai mult. Imaginea ochilor exoftalmici care se uitau intens

la mine, parcă încercau să-mi spună ceva. Cearcănele și paloarea chipului, întipărite pe retină, m-au speriat și mai tare. Pentru un moment am rămas întuită locului. Simțeam că picioarele mi s-au lipit de asfaltul complice și el la fictiva răpire pe care o pusese la cale strada plină de praf pe care mă aflam. Îmi amintesc perfect sentimentul acela de rătăcire și frică pe care îl trăiam în acele momente la cote maxime. Am privit-o pentru câteva secunde, fără să pot schița vreun gest. Apoi, când am reușit să-mi eliberez picioarele de cătușele invizibile, am început să alerg, cât puteam de repede. Am ieșit, în sfârșit, de pe strada care îmi pricinuise atâtă neliniște și m-am trezit, din pseudo-coșmarul de mai devreme, sub sunetul ascuțit și derulant al claxoanelor ce răsunau în ambuteiajul din intersecție.

Am ajuns acasă și, deși nu mai aveam putere să mă ridic din pat, somnul nu se lipea de mine. Îmi rămăsese în minte chipul fetei care îmi ieșise în cale. Închipuirea începea să-mi joace fește. Era reală sau o nălucă provocată de prea multă oboseală? Gândindu-mă la strania întâlnire, într-un târziu, am adormit. Amintirea intensității cu care mă privise mă atrăgea spre locul unde o întâlnisem. Un gând se insinua treptat în mintea mea și-mi spunea că cineva avea nevoie de ajutorul meu și că puteam să încerc să i-l ofer. Dimineață, când abia începuse să se lumineze, m-am îmbrăcat în grabă și am plecat spre locul acela care încă îmi părea straniu. Am căutat-o peste tot, dar nu mai era. Am rătăcit mult timp printre blocuri. Îmi pierdusem orice speranță. Mă îndreptam spre lumea mea, lăsând în urmă dezamăgirea, când mi-a apărut brusc, în față, silueta misterioasă pe care o căutam. Nu știam ce ar trebui să fac într-o situație ca aceasta. Instinctiv am luat-o de mână și ne-am aşezat pe treptelete unei scări de bloc. Am întrebat-o cum o cheamă. Mi-a răspuns într-un târziu... Adeline...

Știam atunci că pot să ajut...

Taisia Barbu XIIA

Sfârșit

„A fost odată...” Aşa încep toate basmele şi toate poveştile. Aici nu este vorba despre o poveste care începe cu „a fost odată” şi se încheie cu „şi-au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi”. Aici este vorba despre drama a trei prieteni...Oana, Alin şi Andrei se ştiau încă de la grădiniţă. Părinţii lor erau cei mai buni prieteni. Aşa au jurat că vor fi şi ei „cei mai buni prieteni din lume, mereu unul lângă celălalt”. Aşa a şi fost. Anii au trecut. Oana, Alin şi Andrei au rămas prieteni, au mers la aceeaşi școală. Toţi trei au făcut tenis, şi înot de performanţă. Până aici toate bune. Odată cu trecerea timpului a intervenit şi inevitabilul. Oana a devenit o domnişoară în adevărul sens al cuvântului. Alin şi Andrei se mândreau cu ea. Fără ca ea să ştie, între cei doi era o rivalitate pentru Oana. Cu timpul, băieťii s-au resemnat pentru că Oana îşi făcuse un prieten nou. În ciuda avertismentelor pe care Oana le primea în fiecare seară din partea părinţilor, a continuat să se întâlnească cu noul ei prieten. La majoratul lui Andrei, prietenul Oanei a venit euforic. Pe parcursul petrecerii a fost cel mai vesel. Când simtea că nu mai are putere, mergea puťin la baie şi-şi revenea imediat. Miraculos mod de a te revigora, a spus Oana. Marius a continuat să danseze, dar Oana a insistat şi a insistat, până când i-a spus ce făcea pentru a se simti aşa de bine. Oanei i-a fost puťin teamă să încerce, dar şi-a spus că este prima şi ultima dată. A „prizat” Oana „prima şi ultima” ei doză. Dintr-o dată pupilele i s-au dilatat. Inima a început să-i bată tot mai tare. O stare de căldură şi plăcere a învăluit-o instantaneu. Avea parte de primele senzaŃii provocate de un drog. ExperienŃa i s-a părut uluitoare, fascinantă. I-a plăcut atât de mult încât a uitat ce a spus cu puťin timp înainte. A fugit după Andrei şi Alin. Nu vroia ca ei să rateze ceva atât de... nou. Andrei a fost primul care a cedat, că doar... era major şi ştia ce face. Acelaşi pretext l-a folosit şi de Oana. Alin însă a refuzat şi a plecat de acolo. Ajuns acasă, Alin era încă foarte îngrijorat. Se gândeia la prietenii lui. Îşi dorea ca ei să nu repete experienŃa. Dar nu a fost aşa. Oana şi Marius mergeau la petreceri împreună cu Andrei. Toată distracŃia lor se rezuma la droguri. În doar două săptămâni, Alin era exclus din grup, pentru că nu era destul de COOL. Oana şi Andrei au devenit dependenŃi. Pentru că nu ştia cum să-i ajute, Alin a vorbit cu părinŃii Oanei şi-ai lui Andrei. Ca orice părinte, după o lungă discuŃie amestecată cu o ceartă puternică, prima lor măsură a fost de a-i închide pe cei doi în casă, crezând că aşa ei vor termina povestea cu drogurile. În primă instanŃă, adolescenŃii au

promis că nu se vor mai droga. Şi-au justificat gestul ca un moft, o curiozitate. PărinŃii au fost precauŃi şi i-au urmărit pe Oana şi Andrei fără ca aceştia să simtă. Pentru că tentaŃia era mare, cei doi nu au rezistat şi au luat-o de la capăt. PărinŃii nu puteau face nimic. După trei luni, senzaŃiile nu mai erau aceleaşi. Parcă îşi pierduseră din intensitate, din frumuseŃe şi Oana cu Andrei au fost nevoiţi să măreasă doza. Comportamentul lor a suferit schimbări drastice. Se certau tot timpul cu părinŃii lor. Cu Alin nu mai vorbeau deloc. Lipseau de la școală. Dacă nu intervineau părinŃii celor doi, ar fi fost exmatriculaŃi. Cele două familii erau desperate. Nu mai ştiau ce să facă. Oana îşi vânduse toate bijuteriile. Andrei, calculatorul şi telefonul. Toate numai pentru a face rost de bani pentru droguri. PărinŃii i-au internat într-o clinică de dezintoxicare şi le-au fost alături zi şi noapte. Pentru cei doi, nu a fost suficient. Au hotărât să fugă din spital. După două săptămâni de chinuri groaznice şi-au pus planul în aplicare. La aflarea acestei veşti, familiile celor doi erau distruse. Oana şi Andrei au luat drumul cluburilor de unde au făcut rost de doze peste doze. Pe la miezul nopŃii, barmanul a văzut că ceva nu e bine cu ei şi a trimis paznicii să-i scoată afară din local. Cei doi s-au speriat. Au luat-o la fugă până în stradă. Erau atât de prinŃi încât nu şi-au dat niciunul seama că o maşină venea spre ei... Şoferul nu i-a putut evita. I-a lovit în plin.... La ora cinci dimineaŃă, acasă la Oana suna de zor telefonul... Spitalul de urgenŃă. Tot ce-Ńi mai aduce aminte mama Oanei din acel moment este o voce care-i spunea: „...fata dumneavoastră a intrat în comă, în urma accidentului...”. Tatăl Oanei i-a anunŃat şi pe părinŃii lui Andrei. Au plecat la spital. I-au văzut... desfiguraŃi... Jale, lacrimi, disperare... SentinŃa medicul vine implacabilă: „Andrei nu va mai putea merge, iar Oana este încă în comă.” După cinci săptămâni de spitalizare, Andrei s-a întors acasă. Îşi revenise. Încheiase povestea cu drogurile. Alin îl vizita des şi împreună mergeau să o vadă pe Oana. Dar urma să cunoască cea mai cruntă durere.

La patru luni de la accident, Andrei făcea mici progrese, dar Oana încă nu ieşise din comă. PărinŃii Oanei erau distruiŃi. Mama nu contenea din plâns. Tatăl a făcut împrumuturi peste împrumuturi şi a mutat-o din spital în spital, în speranŃă că-Ńi va reveni. Mai erau trei zile şi Oana ajungea la majorat. PărinŃii săi aşteptau un miracol. În ziua de 15 iulie, când Oana împlinea 18 ani, se stingea din viaŃă...

Adina Toma XIIB

Apel

Fii cinstit măcar o dată cu tine!

*Pune înaintea orgoliului,
ceea ce simți.*

*Încearcă să-ți deschizi
carapacea.*

*Ești străinul proprietiei vieții,
impasibil și-absent.*

*Nu știi să trăiești,
nu știi să zâmbești,
nu știi să iubești.*

*Te stingi încet
și nici nu știi
c-ai să devii o stea,
din miile de stele...*

Deși

*Ploaia curge încet,
rece și străină,
afară și-n mine –*

Mi-e dor de tine.

*Cine știe
dacă va fi altfel
mâine... mereu –*

Mi-e sufletul greu.

*Atât de departe de tine
am plecat grăbită,
deși, recunosc –*

Am fost iubită.

Dor

*Ai strivit ușor
o rază de soare.*

*Sângerează trist
și încă o doare
urma pasului tău.*

*Încerc să-mi fac
ordine-n viață.
Să găseșc rostul
tuturor lucrurilor,
un nou început.*

*Aș vrea să spun
că mi-e bine.
N-ar fi însă
adevărat, pentru că
mi-e dor de tine.*

Dor de Eminescu

*Câte stele sunt pe cerul luminat de bucurie,
Tot atâtea vise iarna îmi aduce numai mie.
Câte suflete înalte ar putea într-o secundă
Să învie suful pașnic care pare să se-ascundă,
Câte amintiri pierdute vor putea să prindă viață,
Mii tablouri împietrite cu un suflu ca de gheată.*

*Nimeni n-ar putea să afle, nimeni n-ar putea să știe
De luceafărul ce tainic îmi lucește numai mie,
Mii de raze lucitoare împietresc orice mișcare,
Se dezvăluie-orizontul sub oceanul de ninsoare,
Ca un tainic rege mistic, ce din vremile apuse
Adâncește cu privirea-i și simțurile nespuse.*

*Câtă viață ce pulsează e silită să înghețe,
Câte măști asuprîtoare se depun mereu pe fețe.
Nici un suflet nu încearcă viața să o mai aline,
Peste tot în jurul nostru numai plânset și suspine.
EU, copil din lumea nouă, voi lupta mereu în viață
Ca și masca fericirii să se-aștearnă pe o față.*

*Pe o față mult dorită, care încă din trecut
A aprins un zâmbet tainic pe sub chipul ca un scut,
A-nviat din infinitul ce-l descopăr zi de zi
Mii de sentimente calde, de-ncercări și bucurii....
Acea față visătoare, ce ascunde-un suflet geamăn,
EU mereu o redescopăr ca fiind fără de seamăn.*

*Și de-aceea, înc-o dată, îmi propun ca tot mereu,
Libertatea să i-o apăr și să-nlătur tot ce-i greu.
Vis de iarnă, de vreodată ai putea să reapari,
Ca ființe împlinite vor fi anii solitari,
Ca o șoaptă ce din murmur se ivește tot mereu,
TU ești cheia minunată ce-a deschis sufletul meu.*

Loana Contogouris XIIA

Dinculescu Cristina XIA

Setea de cuvinte

Dix mots de la francophonie – Dix mots en chorégraphie

Boussole-sous-sol, envol, vers un visage nuage, bavardage, avec **tact**, impact **jubilatoire**, pouvoir de savoir **apprivoiser**, créer, imaginer, **s'attabler**, rêver, survoler une **passerelle** irréelle sans **palabre**, un homme – **rhizome**, amour, moi et ...**toi**.

Amestecul de gânduri, nuanțe și culori ne provoacă să ne cumpărăm de la «Carrefour»-ul vieții câteva clipe de visare. În lumea asta cu contururi atât de „flu”, un concurs numit «**Caravana cuvintelor**», inițiat de Théâtre des Asphodèles din Lyon, te provoacă la curiozitate și te împinge să alegi cu gând ascuns, un fel de «ce mai e și asta?!» din «**promoția**» zilei. E vorba de cele 10 cuvinte boldite, «**ticluit alese**», asta ca să chinuie nițel imaginația bietului licean.

Un **atelier de creativitate, o caravană de gânduri și vise și o trântă serioasă cu cuvintele**, totul în franceză, limbă în care se mai împleteșc și mai marii lumii, darămite niște puști de liceu. Și fără să judec spun, că nu e vorba să fii nici didactic și nici redundant ci să arăți că fiecare cuvânt e o fărâmă de viață, o viață cu accente și culori și că de tine depinde dacă alegi să fii spectator la ea sau să o împărtășești cu ceilalți.

Poți să creezi cu imaginație și sensibilitate o poveste, o întâmplare, poți împrumuta cuvintelor gânduri, trup, voce, chip, minte și suflet poți să te amuzi, să te joci montându-le și demontându-le de ritm, culoare și sonoritate, poți să le arunci priviri piezișe sau să te superi pe ele, dar ce nu poți să faci este să le ignori pentru că, la un moment dat, cuvintele răzbunătoare se întorc **împotriva ta și te vor judeca**. Și cum spunea cineva, mult prea devreme devenită celebră, «**poți să ai și eșecuri, poți să ai și succesuri**», iar cuvintele pătimășe și orgolioase își vor părăsi lumea lor prea brusc și grăbită să nu-și mai găsească timp să-ți arunce măcar o privire nostalgică. Și atunci, e clar că vei avea ceva «**problemuri**».

«**La caravane des dix mots**» e doar un mod de a te apropiă, de a privi, de a îmblânzi și, de ce nu, de a vorbi în franceză despre lucruri la care visezi.

Așa că, fii creativ și privește cu alți ochi lumea și spune-o în cuvinte. Căci până la urmă ce e o poveste? Nu-i aşa că poate să fie o călătorie într-o busolă?

Profesor Valentina Matei

La televizor...

Calitatea este ceva ce astăzi găsești din ce în ce mai greu. Reclame la produse de tot felul ne asaltează din toate părțile ca să ne prezinte, de cele mai multe ori, pură ficțiune. Astfel, de fiecare dată când deschidem televizorul suntem „informați” despre produsul „X”, care – evident – este mai bun decât oricărui altul, garantează eficiență și, ca totul să fie „ca la carte”, vreau să spun „ca la televizor”, mai e și la o superofertă. Așa că, dragi privitorii de reclame, înșfărați portofelul și grăbiți-vă să achiziționați revoluționarul produs care vă va rezolva orice fel de problemă.

De spoturi publicitare răsuflate suntem cu toții sătuli. „Nici o masă fără pește și nici un sfert de oră fără reclame!”, poți afirma cu încredere, căci pare că aceasta este deviza după care se ghidează televiziunea de la o vreme încăcoace. Și, dacă tot vă vorbeam despre publicitate ieftină, confirmarea îmi vine chiar acum, când scriu acest articol, căci de la televizor tocmai am auzit celebrul slogan „Dâră dispărere dintr-o singură mișcare!”. Banal, penibil, ba chiar stupid aș putea spune. Dacă nu vă este de ajuns, petreceți o jumătate de oră în fața televizorului și vă veți convinge că am dreptate.

Telespectatorul român s-a obișnuit cu astfel de lucruri și rămâne neputincios în fața ignoranței afișate cu atâta nonșalanță de fiecare televiziune în parte, care nu urmărește decât să-și mărească profiturile. Dacă reclamele aduc sume considerabile în buzunarul patronilor, ce mai contează că sunt realizate în cel mai nesugestiv chip cu putință, de parcă s-ar adresa unor preșcolari.

„**Dacă timpul înseamnă bani, calitatea înseamnă timp câștigat**”- este un dicton pe care l-am auzit de curând (și de la care a plecat micul meu comentariu vis-a-vis de promo-urile românești), iar dacă l-am considerat valabil (cum într-adevăr este) înseamnă că televiziunea nu face decât să antreneze risipa de timp și de bani. Iată astfel, încă o dovdă că ne afundăm cu toții în notoria mediocritate românească la nivel de economie și eficiență.

Mă voi opri aici, pentru a evita divagația care deja a început să se contureze. Vă las vouă concluzia, cititori ai revistei școlare. În final, cred că pot spune fără dubii Q.E.D.

Taisia Barbu XIIA

„Drepturile omului
trebuie să devină o realitate
pentru fiecare copil al acestei planete”
(Carol Bellamy)

Avocatul elevului

Forme ale violenței se manifestă, tot mai des, în multe școli: între elevi, între elevi și profesori. Mulți elevi se simt nedreptăți și ar vrea să-și facă singuri dreptate. Nu este de dorit să se ajungă aici. Urmare a multor întâmplări nefericite, **Consiliul Municipal al Elevilor a inițiat Proiectul „Avocatul elevului”**. Constituit la nivelul fiecărei școli, acesta este menit să soluționeze problemele ivite. „Avocatul elevului” este un grup compus din: profesorul coordonator, președintele consiliului elevilor, avocatul elevului ales prin vot în consiliu și alți șapte elevi care vor susține cauza avocatului elevului în diferite situații. Avocatul elevului se autosizează în cazul întâmplărilor din școală. În fiecare școală există elevi problemă și elevi care creează probleme.

„Avocatul elevului” funcționează astfel: se creează o cutie în care elevii pot pune bilete semnate, în care să scrie problemele care ar dori să fie rezolvate, sau să semnaleze nedreptățile pe care le observă. „Avocatul elevului” se autosizează și încearcă să rezolve problemele prin prezentarea lor în Consiliul elevilor și mai apoi în Consiliul profesoral. **„Avocatul elevului” a fost creat cu scopul de a da încredere elevilor în drepturile lor.**

Convenția ONU cu privire la Drepturile Copilului (nov. 1989), recunoaște copiii ca purtători ai unor drepturi; membri activi ai comunităților locale și ai societății în ansamblul ei. **Fiecare copil este important, indiferent de abilitățile, originile sau sexul său.** Părerile și opiniile lor contează. Convenția a evidențiat demnitatea, competența, creativitatea copiilor, capacitatea lor de a formula opinii, de multe ori extrem de serioase și pertinente, în legătură cu aspecte care le afectează în mod direct viața. Se dorește ca toți elevii să devină încrezători în ei însiși. **„Avocatul elevului” a fost creat pentru a menține singuranța elevului și pentru respectarea drepturilor sale.**

Georgiana Vlădescu XIIIB